

Нажалена Русия

Никога сърдцето на руския народъ не е било тъй дълбоко поразено, както въ оня злочестъ день, първи Мартъ 1881 год. Никога тъгата на руския народъ не е била тъй тежка, както обладаващата въ тоя страшенъ день, когато угасна живота на Царя-Мжченикъ. Върху вѣнеца отъ слава на Освободителя на милиони руски народъ, който очерта пжта му за напрѣдъкъ и величие, светотатствена ржка възложи търновъ вѣнецъ.

Какво чувствуваше тоя народъ прѣдъ дворцовия площадъ, чакайки вѣстъ за сѣдбата на своя Царь? Мрачно, съсрѣдоточено и мълчаливо стоеха тълпитѣ. Тѣ очакваха, дано не се изпие чашата на срама, дано Богъ запази живота на Царя, който направи толкозъ велики дѣла за Русия. Неволно си наумяваше човѣкъ трагическата фраза на великия руски поетъ, фраза, съ която той живо описа народния ужасъ — „народътъ безмълствуваше“. Страшната вѣстъ най-сетнѣ като гръмъ се разнесе — животътъ на Царя угасна! Очитѣ ронѣха искрени сълзи, устата шепнѣха молитви за усопшата душа на Великия Царь. Тжга неописуема обхвана руската земя. Тая тжга не се поддава на очертание. Когато по повелението на Прѣдвѣчния би угасналъ животътъ на Царя Освободителя, — душата неволно